

ת"פ 15905/09/18 - מדינת ישראל נגד עבד זידאן, חמזה זידאן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 15905-09-18 מדינת ישראל נ' זידאן(עצור
בפיקוח) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עבד זידאן (עצור/אסיר בפיקוח)
2. חמזה זידאן

הנאשמים

גזר דין

כללי

הנאשמים, אחים תושבי כפר מנדא, הורשעו על פי הודייתם בעבירות נשק. ההודיה היתה במסגרת הסדר טיעון שכלל את תיקונו של כתב האישום, ללא הסכמת עונשית.

עיקרי כתב האישום המתוקן

הנאשמים, כאמור, הינם אחים ותושבי כפר מנדא. הנאשם 1 הינו יליד 1994 והנאשם 2 יליד 1997.

צוין, כי עובר ליום 19.7.18 החזיקו הנאשמים נשק דמוי רובה סער M-16 ללא היתר (להלן: **הנשק**).

מכאן ואילך עובדות כתב האישום המתוקן מתייחסות אך לנאשם 2 - ביום 19.7.18 סמוך לשעה 21:00 נסע הנאשם 2 בכביש הסמוך לכפר מנדא ברכב מסוג קאיה השייך לו (להלן: **הרכב**). ברכב נסעו שניים נוספים. הנאשם 2 החזיק ונשא את הנשק כשהוא מפורק ל 3 חלקים ועטוף בניילון נצמד וכן החזיק ונשא 2 מחסניות, שאחת היתה טעונה ב 30 כדורים, וגם הן נעטפו בניילון נצמד. סמוך לתחנת דלק "פז" בכביש 784 בכפר מנדא, הבחינו שוטרים ברכב פונה למטע זיתים והחלו בנסיעה אחריו. בשלב זה, בתוך מטעי הזיתים, האיץ הנאשם 2 והאחרים את מהירות נסיעתם, השליכו מבעד לחלון האחורי ימני של הרכב תיק ובו הנשק ונמלטו מהמקום. בהמשך, כעבור זמן קצר, החנו הנאשם 2 והאחרים את הרכב בחניון סמוך לתחנת הדלק ועזבו את המקום.

בגין המעשים לעיל הורשע הנאשם 1 בהחזקת נשק, לפי ס' 144(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**);

ואילו הנאשם 2 הורשע ב**נשיאת והובלת נשק ותחמושת**, לפי ס' 144 (ב) רישא וסיפא +ס' 29 לחוק; וכן בהפרעה לשוטרים במילוי תפקידו, לפי ס' 275+ס' 29 לחוק.

תסקירי שירות המבחן

לגבי הנאשם 1 - הנאשם בן 25, נעדר עבר פלילי, בן למשפחה נורמטיבית המונה 5 ילדים, אביו נפטר בשנת 2007, בוגר 12 שנות לימוד, עד למעצרו עבד באופן סדיר בבנין ושב לעבודה זו לאחר ששוחרר. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו ומסר כי רכש עם אחיו (הנאשם 2) את הנשק מתוך רצון לתחושת ביטחון וכדי לחזק את מעמדו הגברי. הנאשם שלל מעורבות בסכסוכים וטען כי הושפע מסביבתו המעניקה לגיטימציה להחזקת נשק. בנוסף, מסר פרטים המסבכים אותו מעבר לנטען בכתב האישום המתוקן, אך לא אזקוף זאת לחובתו. כך גם לגבי פרטים שמסר הנאשם 2 לקצינת המבחן אודות הנאשם 1. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו והכיר בסיכונים הטמונים במעשיו. שירות המבחן התרשם מהנאשם כבחור צעיר המתקשה בהפעלת שיקול דעת, אחראי ומחזיק בתפיסות ערכיות לא בשלות המתירות החזקת נשק כחלק מתפיסת עולם גברית. עוד צוין, כי הוא מתקשה לבטא עצמו מבחינה רגשית ובעל יכולת נמוכה לעמוד בלחץ חברתי. מנגד, הפנה שירות המבחן לכך כי ניהל עד למעצרו אורח חיים יציב ומתפקד, לקבלת האחריות מצדו ולכך כי הביע נכונות לאפשרות עריכת שינוי בדפוסי התנהגותו באמצעות הליך טיפולי. כלל הנתונים לעיל הביאו את שירות המבחן להערכה כי קיים סיכון בינוני-גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד, אך אם ישולב בהליך טיפולי-ייעודי בתחום עבירות הנשק, מסוכנותו עשויה לפחות. צוין, כי לאחר שחרורו וחרף העמדתו בפיקוח מעצרים לא שולב הנאשם בקבוצה טיפולית, משום רשימת המתנה ארוכה. המלצת שירות המבחן היתה לענישה בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות, לצד צו מבחן לתקופה של 18 חודשים במהלכה ישולב בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום הנשק, שאמורה להיפתח בחודש מאי 2019. עוד הומלץ על מאסר על תנאי, התחייבות וקנס.

לגבי הנאשם 2 - הלה בן 22, נעדר עבר פלילי, עבד עד למעצרו וכן לאחר שחרורו בבנין, סיים 12 שנות לימוד ונתוני משפחתו זהים כמובן לנאשם לעיל. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה על התנהלותו ומסר כי רכש את הנשק מתוך צורך להיראות כבעל כוח בין חבריו ולא על רקע סכסוך עם אחרים. הנאשם הוסיף, כי הדבר העניק לו תחושת ביטחון וגבריות בין חבריו. לגבי בריחתו מניידת המשטרה, מסר שעשה כן משום חששו מתוצאות מעשיו וקושי להפעיל שיקול דעת בזמן אמת. הנאשם הכיר בכך שהחזקת נשק הינה שלילית ומסוכנת וכן הביע נכונות לכל הליך טיפולי. שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם צעיר שגדל במשפחה חד הורית כשמות אביו השפיע על תחושת הביטחון שלו. ברקע התנהלותו עומדים, בין היתר, נגירות חברתית, ניסיון להשגת סטטוס גברי והפגנת כוחניות לצורך חיזוק דימוי עצמי. מנגד, צוין כי הנאשם ניהל עד למעצרו אורח חיים תקין וחרף העובדה שהוא בעל יכולת מצומצמת להבעה רגשית, התחיל לערוך התבוננות ראשונית ביחס למניעי מעשיו. על רקע האמור לעיל, העריך שירות המבחן כי נשקפת ממנו מסוכנות ברמה בינונית להישנות עבירות דומות בעתיד, וכן הומלץ, לנוכח כלל נתוניו וכן על רקע ההתרשמות הבלתי אמצעית ממנו, על ענישה בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד צו מבחן לתקופה של 18 חודשים במסגרתו ישולב בקבוצה טיפולית. צוין, כי הטלת מאסר מאחורי סורג ובריאח עלולה לחשוף את הנאשם לעולם עברייני ולהשריש בו נורמות אלה.

ראיות הצדדים לעונש

מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות. הנאשמים, כאמור, נעדרי עבר פלילי.

מטעם הנאשמים העיד מר עלי חאדר זידאן, ששימש תקופה ארוכה כמנהל מחלקת החינוך בכפר מנדא וכן שימש תקופה מסוימת כיועץ שר הפנים. מר זידאן מסר אודות היכרותו עם הנאשמים ומשפחתם. בנוסף, מסר מר זידאן אודות קשיי המשפחה לאחר מות האב ותמיכתו בנאשמים לאחר אירוע טראגי זה. מר זידאן מסר כי הנאשמים הביעו בפניו חרטה על מעשיהם, אותם הגדיר כמעידה חד פעמית ומסר כי יהיה מוכן לסייע ככל שיהיה צורך בהשבתם לתלם.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש ודבר הנאשמים טרם גזר הדין

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשמים. צוין, כי כבכל עבירת נשק, טמונה במעשי הנאשמים סכנה לשלום הציבור שכן מדובר בכלי נשק שיכול היה להגיע ולשמש לפעילות עבריינית. המאשימה הפנתה למדיניות הענישה הכללית בעבירות נשק ולפיה יש להשית עונשי מאסר ממשיים והדגישה כי באם בית המשפט חפץ להילחם באופן יעיל בתופעת האלימות הגואה שבה נעשה שימוש בנשק, יש להחמיר בענישה לגבי כלל עבירות הנשק, על נגזרותיהן, ובמלים אחרות - הענישה בנדון צריכה להיות ממשית ומרתיעה. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו והם ההגנה על שלום הציבור ובטחונו וכן ערך השמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי (בהתייחס לעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו). לגבי נסיבות ביצוע העבירה בענייננו, הפנתה המאשימה לכך כי מעשי הנאשמים היו מתוכננים וביכולתם היה להימנע מהם ולהפסיקם. עוד נטען כי כנסיבות לחומרה יש לשקול שמדובר בנשק שהינו רובה סער ארוך, היינו נשק התקפי בעל פוטנציאל נזק רב ביותר; וכן את העובדה (בהקשר לנאשם 2), כי החזיק גם במחסנית טעונה ב 30 כדורים. כמו כן הפנתה המאשימה לכך כי הנאשם 2 גם נמלט מניידת שהורתה לו ולחבריו לעצור. לאחר שהפנתה לפסיקה שלשיטתה מייצגת את מדיניות הענישה הנהוגה, עתרה המאשימה לקביעת מתחם שבין 2 ל 4 שנות מאסר לגבי הנאשם 1, ומתחם שבין 3 ל 5 שנות מאסר לגבי הנאשם 2. לגבי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לכך כי שני הנאשמים נעדרי עבר פלילי וכן הודו טרם שמיעת ראיות. נתונים אלה מצדיקים ענישה בחלק התחתון של המתחמים לעיל. המאשימה היתה ערה לאמור בתסקירים אך ציינה כי לנוכח חומרת מעשי הנאשמים ושיקולי הענישה שצוינו לעיל, אין מקום לאמץ את המלצות שירות המבחן. בנוסף להשתת רכיבי מאסר בפועל כמצוין לעיל, עתרה המאשימה לקביעת מאסרים על תנאי, קנס וכן לחילוט רכבו של הנאשם 2 וזאת משום שמעשיו של הנאשם 2 בוצעו באמצעות רכב זה.

בא כוח הנאשמים עתר, מטבע הדברים, לאימוץ המלצות שירות המבחן. לגבי נסיבות ביצוע העבירה נטען כי מבלי להקל ראש במעשי הנאשמים, יש ליתן את הדעת לכך כי מדובר בנשק שאינו תקני שאף הוגדר בכתב האישום המתוקן כ"נשק דמוי רובה סער M-16". עוד הפנה בא כוח הנאשמים לכך כי בעת התפיסה היה הנשק מחולק ל 3 חלקים, נתון שניתן להסיק ממנו שלא היתה לנאשמים כוונה לעשות בו שימוש. בא כוח הנאשמים הפנה לפסיקה מגוונת שלשיטתו מביאה למסקנה כי המתחם בענייניו של הנאשם 1 נע בין מאסר לתקופה קצרה ועד ל 9 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות; ואילו לגבי הנאשם 2 המתחם מסתיים בשנת מאסר. את עיקר טיעוניו מיקד בא כוח הנאשמים בנתוני הנאשמים, המלצות שירות המבחן וסיכויי שיקומם. בהקשר זה הדגיש בא כוח הנאשמים כי מדובר בבחורים צעירים שגדלו ללא דמות אב, נעדרי עבר פלילי, שניהלו אורח חיים תקין והביעו צער וחרטה על מעשיהם. הוטעם כי המעצר נתן בהם אותותיו. אחרון, אך לא בסדר החשיבות, נטען שיש ליתן משקל של ממש להמלצות שירות המבחן ולהערכתו כי באם הנאשמים ישולבו בהליך טיפולי ובתוכנית לעברייני נשק, תפחת מסוכנותם וסיכויי שיקומם טובים.

בדברו טרם גזר הדין מסר הנאשם 1 כי הוא מצטער על מעשיו ומתנצל עליהם. הנאשם הביע הסכמתו לכל הליך טיפולי שיידרש. גם הנאשם 2 מסר כי הוא ער לכך שטעה במעשיו והבטיח לא לחזור עליהם. הנאשם מסר כי יסכים לפעול על פי המלצות שירות המבחן.

דין ומסקנות

אין חולק כי מדיניות הענישה הכללית הנוהגת בעבירות נשק היא, ככלל, שיש להשית ענישה משמעותית וזאת משום החומרה הטמונה בעבירות אלה, משום שיקולי ההלימה וההרתעה וכדי לצמצם את היקף התופעה הרעה של החזקה והשימוש בכלי נשק לא חוקיים (ור' בנדון לדוגמה האמור בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' בסל** (8.3.17); ע"פ 4215/18 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (8.7.18)).

עוד ניתן דגש בפסיקה לערך החברתי המוגן בעבירות הנשק - שמירה על ערך החיים, ביטחון הציבור ושלום. נשיאת נשק ותחמושת ללא היתר טומנת בחובה סכנה ממשית שמא הנשק יגיע לידיים לא זהירות, או אף לצורך שימוש פלילי ובטחוני, ובכך יכול היה לגרום נזק ממשי חמור, אם לרכוש וכלה בנזק לגוף, עד כדי גרימת מוות. זאת ועוד, עצם החזקת נשק באופן שאינו מפוקח על ידי הרשויות טומן בחובו סיכון פן המחזיק בו יתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ, פחד או התרגשות (ר' בנדון ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.1.14) להלן: **עניין סלימאן**; ע"פ 3300/06 **אבו סינינה נ' מדינת ישראל** (10.8.06)).

עם זאת, כל מקרה ונסיבותיו הקונקרטיות ובהקשר זה יש להתחשב בסוג הנשק, מאפייני הנשיאה (משך, מקום), מטרת הנשיאה, ועוד (וראה בהקשר זה האמור בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

בענייננו, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לגבי כל נאשם, הינן שונות -

לגבי הנאשם 1 נטען כי עובר ליום 19.7.18 הוא החזיק בנשק. נאשם זה, יוזכר, הורשע בעבירת החזקה ואלמלא שותפותו עם הנאשם 2, היה עניינו מתברר בבית המשפט השלום. כפי שצינתי לעיל, התעלמתי מהדברים שמסרו הנאשמים לקצינת המבחן אודות חלקו של נאשם זה, המחמירים עמו מעבר לעובדות כתב האישום המתוקן. לגופו של עניין - לא צוין מה היה פרק הזמן שבו החזיק הנאשם בנשק ואף לא באיזה אופן והיכן החזיקו. עוד אנו למדים שמדובר בהחזקה משותפת יחד עם הנאשם 2. נתונים מעורפלים אלה עומדים משכך לזכותו של הנאשם 1 בהקשר לעונש. מנגד, הנתון המרכזי העומד לחובתו הוא כמובן סוג הנשק, מדובר ברובה סער וקשה לטעון לגבי סוג נשק כזה שהוא היה מיועד, לדוגמה, להגנה עצמית. אפנה בהקשר זה לדברים שצינו בעניין סלימאן לעיל (ע"פ 4945/13): "**מדובר (באותו מקרה - תת מקלע דמוי קרל גוסטב - י.ל.) בנשק התקפי שבכוחו לגרום להרג ללא הבחנה. פוטנציאל הסיכון הגלום בו הוא אפוא גבוה, לא כל שכן משנרכש והוחזק לצד תחמושת מתאימה**".

לגבי הנאשם 2 - הלה הורשע הן בהחזקת הנשק והן בנשיאתו, ולא רק זאת אלא שבצמוד לנשק החזיק וכן נשא מחסנית טעונה ב 30 כדורים וכן מחסנית נוספת. הנאשם נשא והוביל את הנשק והתחמושת לעיל ברכבו. לא בכדי התייחס המחוקק ביתר חומרה למי שנושא את הנשק, להבדיל ממי ש"רק" מחזיק אותו בביתו לדוגמה. מי שנושא

ומטלטל את הנשק מעלה את רמת הסיכון הנשקפת לציבור שמא יעשה בו שימוש וכן מעיד על עצמו, ולו על פני הדברים, כי הנשיאה היתה למטרה קונקרטית. מנגד, העובדה כי הנשק היה מפורק ומחולק ל 3 חלקים וכן היה עטוף בניילון, כמו גם המחסניות, מעיד כי הנאשם לא התכוון לעשות בנשק שימוש, ולו בטווח הזמן המידי. מדובר אם כן בנתון הפועל באופן מסוים לזכותו. עוד אציין לחובת הנאשם את בריחתו מהשוטרים - מעשה שבגינו אף הורשע בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ושיש בו להעלות במידת מה את הרף התחתון של המתחם, כמפורט להלן.

עיון בפסיקה הנוגעת לעבירות נשק שאינן מלוות בנסיבות ייחודיות, מעלה כי המתחמים נעים בסדרי גודל של בין 8 ל 24 חודשי מאסר, כאשר יש לאבחן בין החזקה לבין נשיאה; בין עבירות אלה המתייחסות לאקדח ומאידך עבירות נשק המתייחסות לכלי נשק אוטומטיים.

וביתר פירוט -

בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' בסל** (8.3.17), הוביל ונשא המשיב תת מקלע מאולתר וכן החזיק אותו לתקופה של כשבוע. נקבע בערכאה הדיונית מתחם בין 9 חודשי מאסר ועד 3 שנות מאסר ודינו של המערער נגזר ל 12 חודשי מאסר בפועל (צעיר, הודה, עברו אינו מכביד, אך שירות המבחן העריך את רמת הסיכון הנשקפת ממנו כגבוהה ולא הובאה המלצה טיפולית). בית המשפט העליון קיבל את הערעור על קולת העונש והעמיד את עונשו על 18 חודשי מאסר.

בעניין סלימאן שהוזכר לעיל (ע"פ 4945/13), נדון עניינו של מי שרכש תת מקלע מסוג קרל גוסטב, ירה באמצעותו בחורשה ולאחר מכן הטמינו במקום מסתור סמוך לביתו. במועד אחר נהג ברכב כשהוא נושא עמו את הנשק וכשהבחין בשוטרים נטש את הרכב כאשר הוא מונע ונמלט מן המקום. בית המשפט המחוזי גזר עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין נשיאת והחזקת תת מקלע, בחרגו מטעמי שיקום ממתחם העונש ההולם (שנקבע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר). במסגרת פסק דינו ציין בית המשפט העליון את הדברים הבאים: "**סוף דבר: בהתחשב בערכים החברתיים הנפגעים ומידת הפגיעה בהם, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירות ומידת אשמו של המשיב, וכן לאחר שלקחתי בחשבון את מדיניות הענישה הנוהגת לצד המדיניות הראויה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בענייניו נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. לטעמי, ככלל, בעבירות מהסוג הנדון - בנסיבות ביצוען כאן - לא ניתן להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות, אלא ראוי להטיל מאסר שירוצה בבית הכלא, מאחורי סורג ובריא . . .**" (ההדגשה אינה במקור - י.ל.). בסופו של יום בית המשפט העליון לא התערב בעונש ואימץ את בחירת בית המשפט המחוזי באפיק השיקומי בשל נסיבותיו הקונקרטיות של המשיב.

בע"פ 3336/18 **סמארה נ' מדינת ישראל** (29.11.18), נדון עניינו של מי שהחזיק ונשא ברכבו שני תתי מקלע המכונים "קרלו" ותחמושת. המשיב נעצר על ידי ניידת משטרה רק לאחר מרדף קצר. הערכאה הדיונית קבעה מתחם בין 16 ל 40 חודשי מאסר וגזרה את דינו ל 18 חודשי מאסר (הודה, לחובתו עבר פלילי הגם שמאסרו האחרון היה לפני למעלה מ 20 שנים, שיתף פעולה עם שירות המבחן וזה המליץ על עבודות שירות ומבחן). בית המשפט העליון הפנה למגמת ההחמרה שבעבירות נשק, לפסיקה במקרים דומים והחמיר את עונשו ל 24 חודשי מאסר, בשים לב לכך כי מדובר בשני כלי נשק, לנסיעתו המהירה לאחר שהשוטרים אותתו לו לעצור, לכך שלא נתן הסבר להמצאות כלי הנשק ברשותו ולעברו הפלילי (הגם שמזה שנים רבות לא הסתבך בפלילי).

בע"פ 9702/16 אבו לואיליה נ' מדינת ישראל (13.9.17), נדון עניינו של מי, שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה, הבחין, עת נסע ברכבו, בתיק מושלך מרכב אחר. המערער עצר את רכבו ונטל עמו את התיק בו היו תת מקלע מאולתר ותחמושת. המערער החזיק בנשק תקופה של כחצי שנה. הערכאה הדיונית קבעה מתחם של בין 14 ל 36 חודשי מאסר וגזרה את דינו ל 18 חודשי מאסר (הודה, עברו אינו מכביד, לא הובאה המלצה טיפולית). בית המשפט העליון ציין כי ייתכן והיה מקום לקבוע מתחם מתון במקצת של בין 10 ל 30 חודשי מאסר, אך לא מצא (בדעת רוב) להתערב בעונש.

ת.פ. (מחוזי חיפה) 62537-05-17 מדינת ישראל נ' טאהא (29.1.18), נדון עניינו של מי שנסע ברכב כשברשותו תת מקלע המכונה "קרלו". משהורו השוטרים לרכב לעצור החל הנאשם להימלט רגלית ונעצר כעבור זמן קצר. נקבע מתחם בין 12 ל 30 חודשי מאסר ודינו נגזר ל 18 חודשים (הודה, נעדר עבר פלילי, בן 29, לא הובאה המלצה טיפולית אך הומלץ על מאסר בעבודות שירות).

לאור כל האמור לעיל, אני קובע את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 בין 8 ל 24 חודשי מאסר; ובעניינו של הנאשם 2 נקבע מתחם בין 12 ל 36 חודשי מאסר. אדגיש, כי מדובר במתחמים מתונים באופן יחסי, בשים לב לנסיבות המקרה הקונקרטי (העמימות בנוגע לנאשם 1; והעובדה כי הנשק היה מפורק ל 3 חלקים ביחס לנאשם 2). אלמלא נתונים אלה היו נקבעים מתחמים מחמירים יותר.

לגבי הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה -

כאמור לעיל, שני הנאשמים הינם אחים, בחורים צעירים נעדרים עבר אשר ניהלו, על פני הדברים, אורח חיים נורמטיבי. מדוע "על פני הדברים", שכן בחורים נורמטיביים אינם מחזיקים "כך סתם" נשק אוטומטי. זאת ועוד, בחורים נורמטיביים אמורים להיות מודעים הן לאיסור על החזקה (ונשיאה לגבי הנאשם 2) של כלי נשק וכן לתוצאות מעשיהם. מדובר במקרה נוסף, המצטרף לצערנו למקרים רבים אחרים, בהם אנשים צעירים מחזיקים ונושאים כלי נשק, וטוענים, לאחר שנשקם נתפס והם עומדים לדין, כי הדבר שימש כביטוי לגבריותם, להעלאת הביטחון העצמי, משום נגררותם אחר אחרים, על רקע לחצים חברתיים כאלה או אחרים, משום הרצון להחזקת כלי נשק להגנה עצמית למקרה הצורך, וכו'. החזקת כלי נשק על ידי רבים כל כך, קל וחומר כשלרוב מדובר באנשים עם שיקול דעת לקוי (שבא לידי ביטוי בראש ובראשונה בעצם החלטתם להחזיק בכלי נשק), עם "יד קלה" על ההדק, מביאה לצערנו למקרי ירי, פציעה חבלה ואף מוות. כפי שצוין בהרחבה לעיל, על בית המשפט לשדר מסר חד וברור כי מי שיבחר להחזיק ולשאת בכלי נשק ידון לענישה משמעותית. החזקת ונשיאת כלי נשק אינה תוצאה של החלטה ספונטאנית ורגעית וכאשר אדם מגיע להחלטה שכזו עליו לדעת כי התוצאה המסתברת של מעשיו תהיה ענישה שתיתן ביטוי לעיקרון המנחה בענישה - הוא עיקרון ההלימה.

לצד זאת, על הענישה ליתן ביטוי, במקרים המתאימים, לשיקולי שיקום. בהקשר האחרון, שירות המבחן נרתם בעת האחרונה והקים מערך של קבוצות טיפוליות שמטרתן לשרש את הנורמות הקלוקלות לעיל ולהשריש דרכי התנהגות נורמטיביות. יש לשבח את שירות המבחן בהקשר זה, ובכלל, אך הבחירה בדרך זו תיעשה רק במקרים המתאימים ולאחר שבית המשפט שוקל גם את יתר שיקולי הענישה.

בעניינו, סבורני שיש לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1, קרי - להשית עליו מאסר שירות בעבודות שירות לצד הטלת מבחן במסגרתו ישולב בקבוצה טיפולית לעברייני נשק; ואילו על הנאשם 2 יושת מאסר מאחורי סורג וברית, בהתאם לחומרת מעשיו, לעקרון ההלימה ומשום שיקולי הרתעה כללית.

למותר לציין כי שקלתי, לזכות שני הנאשמים את כלל הנתונים שצוינו לעיל, קרי - גילם, היעדר עבר פלילי, הודייתם טרם שמיעת ראיות וכמובן כלל הנתונים וההמלצות שהובאו בתסקירי שירות המבחן. עוד עמדו לנגד עיני השפעות המאסר על מי שהינו נעדר עבר פלילי. אכן, שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי, אך חומרת העבירה בעניינו של הנאשם 2 הטתה את הכף לחובתו בהקשר זה.

נתון נוסף, גם אם לא בעל משקל מרכזי, הוא היות הנאשמים אחים. שליחת השניים למאסר מאחורי סורג וברית עשויה להיות בעלת השלכות כבדות משקל על המשפחה ובמכלול הנתונים סבורני שיש להתחשב גם בכך (והשווה בשינויים המחויבים בהקשר זה עם האמור בע"פ 7473/10 **דירבאס נ' מדינת ישראל** (14.4.11)).

חילוט הרכב - המאשימה עתרה לחלט את רכבו של הנאשם 2, רכב בו נסע ונשא את הנשק. הנאשם 2 לא התנגד במסגרת טיעוניו לעונש לכך. מכלל הנתונים שפורטו בכתב האישום המתוקן עולה כי קיימת זיקה ברורה בין הרכב לבין ביצוע העבירה - עלה שהנאשם ביקש "לנייד" את הנשק באמצעות רכבו. אפנה בהקשר זה לאמור בע"פ 1000/15 **אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל** (3.7.2015). באותו מקרה אושר חילוט רכב בנסיבות דומות לעניינו (הובלת נשק), וצוינו הדברים הבאים: "...בנידון דין, בחינת 'מהותה ועוצמתה של הזיקה' (ראו ע"פ 4148/92 **מועד נ' מדינת ישראל** (22.9.1994)) בין הנשק לבין מכוניתו של המערער מלמדת כי חילוט של המכונית מוצדק, שכן המכונית שימשה רכיב מהותי בביצוע העבירה אשר בלעדיו לא הייתה יכולה העבירה להתבצע"

סוף דבר, אני מורה כדקלמן:

לגבי הנאשם 1

· אני מטיל על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בעבודות שירות, וזאת בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 3.4.19. **תחילת ריצוי עבודות השירות ביום 6.6.19** הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בעבודות שירות, אצל הממונה על עבודות שירות, במועד לעיל בשעה 9:00 במפקדת עבודות השירות, בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099. מובהר בזאת לנאשם, שעליו לדווח לממונה על עבודות שירות, על כל שינוי בכתובת מגוריו, במספרי הטלפון שלו או בשינוי במצבו הבריאותי. עליו לעמוד בכל תנאי הפיקוח. ביקורות פתע וכל הפרה של עבודות שירות - ובכלל זאת שתיית אלכוהול במהלך העבודה או הגעה בגילופין - עשויה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 10 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 5 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק מסוג עוון.

· אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן לתקופה של 18 חודשים מהיום. הובהר לנאשם בהתאם להוראות פקודת המבחן כי אם יפר את הוראות שירות המבחן או יבצע עבירה בתקופת הפיקוח, צפוי עניינו לחזור לבית המשפט וניתן יהיה לגזור עליו עונש ראוי נוסף. במובן המעשי, על הנאשם להבין כי יש ברכיב ענישה זה כמאסר מותנה נוסף שניתן יהיה להורות על גזירתו אם לא יעמוד בתנאי הפיקוח, גם אם לא יהיה בכך משום ביצוע של עבירה נוספת. בהתאם יקפיד הנאשם למלא אחר הוראות שירות המבחן ולעמוד בכל התנאים כפי שיקבעו בתקופת הפיקוח.

לגבי הנאשם 2

· אני מטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה - מיום 30.7.18 ועד ליום 6.8.18; וכן מיום 30.8.18 ועד 3.10.18.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 6.6.19 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336. תנאי השחרור או המעצר באיזוק שחלו עד היום, ימשיכו לחול על מועד ההתייצבות בפועל.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 10 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

· הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 5 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק מסוג עוון.

· אני מורה על חילוט רכבו של הנאשם - רכב מסוג קאיה, מ.ר. 83-472-63.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

המזכירות:

תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, י"א ניסן תשע"ט, 16 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.